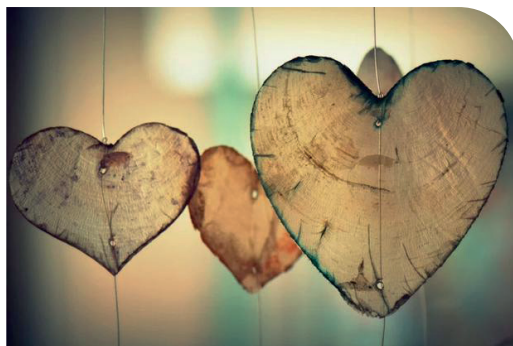

ESTIMAR DÉU, I DEIXAR-SE ESTIMAR PER DÉU

Pregària inicial

Un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús, i li va fer aquesta pregunta: -Quin és el primer de tots els manaments? Jesús li respongué: - El primer és: Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força. El segon és aquest: Estima els altres com a tu mateix. No hi ha cap manament més gran que aquests. (Cf. Marc 12, 28b-31)

Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor. L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha

enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell. L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer. (1Jo 4,7-10a)

1. INTRODUCCIÓ

En aquests dos textos de la pregària inicial hi trobem el fonament de tot el que direm en aquesta sessió.

D'una banda, ens trobem amb un mestre de la Llei, és a dir, un entès en la religió dels jueus, que demana a Jesús que li digui **quin és el manament més important, entre tot el munt de manaments i prohibicions** de la religió jueva que aquests entesos proposaven que s'havien de complir. Jesús no respon com molts mestres de la Llei haurien respost.

Aquests mestres molt fàcilment haurien dit que l'important és presentar-se ben net davant de Déu. I això no vol dir només no deixar-se arrossegar per l'egoisme, sinó no menjar segons què, no tenir tractes amb segons qui, no entrar a casa de segons qui, no tocar segons què... I les dones quan tenen la regla, o els que tenen pèrdues de sang, o són leprosos, es troben fora de joc. Perquè, per a aquests mestres, Déu és sant, que vol dir, per a ells, que no es vol tacar amb res.

Jesús li dóna una resposta en la qual es veu que la cosa més important, amb la qual hem de mesurar tot el que se'ns diu que Déu ens demana, **és estimar Déu i estimar els altres**. Ja comentarem com hauríem d'entendre això.

I, curiosament, a l'evangeli de Marc se'ns diu que el mestre de la Llei hi va estar d'acord.

D'altra banda, en el text de la primera carta de Joan hi trobem el que en podríem dir la «benzina per a fer anar el motor» **d'estimar Déu i els altres**. En aquesta carta se'ns diu que no som nosaltres els qui ens hem avançat a estimar Déu, sinó que Déu ens ha estimat primer. Això vol dir dues coses.

La primera cosa és això: perquè Déu ens estimi, **no ens ho hem de guanyar**. No és com de vegades ens passa amb les persones del nostre voltant, que si volem que ens estimin, els hem de fer alguna cosa que els agradi sinó que Déu ens estima primer, abans que nosaltres fem res, i ens estima gratuïtament, sense condicions.

La segona cosa és que si **creiem** que **Déu ens estima** d'aquesta manera, i encara millor, si ho **anem sentint** d'alguna manera i **ens deixem estimar** per Ell, ens serà molt més fàcil d'estimar Déu.

2. «ESTIMA EL TEU DÉU AMB TOT EL COR, AMB TOTA L'ÀNIMA, AMB TOT L'ESPERIT I AMB TOTA LA TEVA FORÇA»

La resposta que dona Jesús al mestre de la Llei pot semblar molt forta. Jo penso que el que Jesús proposa és viure una **amistat autèntica**, en sentit fort, **amb el Pare, el Fill i l'Esperit Sant**, de tal manera que **ens importin profundament**.

És a dir, es tracta que **no** enfoquem la vida **posant-nos a nosaltres al centre**. Si féssim això, el que ens importaria realment i per sobre de tot seriem nosaltres i les nostres coses. D'aquesta manera, Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant només seran algú que està «en un racó», i tan sols hi pensem perquè ens ajudin. Déu mateix no ens acaba d'importar.

En canvi, si vivim la relació amb Déu com una amistat, tota la nostra vida agafa un to nou, més profund i bonic. I, tal com veurem, això no vol dir que no puguem viure les nostres il·lusions, la nostra manera de ser, les nostres necessitats, etc., però ho farem dins de la relació amb Déu, sentint-nos estimats en allò que vivim.

Es tracta que **ens importi profundament** Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Jesús diu que el «segon manament» és: «Estima els altres com a tu mateix». Allò que importa és **que el seu amor arribi a tothom**, i que nosaltres col·laborem perquè això es faci, a base d'estimar tothom de veritat, perquè Déu vol estimar les persones sobretot a través del nostre amor.

3. «NO SOM NOSALTRES QUI HEM ESTIMAT DÉU, SINÓ QUE ÉS ELL QUI HA ESTAT EL PRIMER D'ESTIMAR-NOS»

Això que hem dit al punt anterior pot semblar força difícil. Però si tenim en compte l'amor que ens tenen Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant, pot ser que ho trobem cada vegada més fàcil. Potser fa molt de temps se'ns ha-

via presentat Déu com algú que ens imposa un seguit de manaments, que ens controla si els complim o no, i que a l'altra vida «ens espera amb un bastó» si no els hem complert.

Naturalment, davant d'un Déu que se'ns presenta d'aquesta manera, el que tens ganes de fer és escapar-te corrents i mai no el voldries tenir com amic.

En canvi, Déu Pare ens estima tant, que ha enviat el seu Fill Jesús a complicar-se la vida per nosaltres.

Per començar, Jesús ens mostra com el Pare vol superar tota mena de misèria i marginació humana. I quan Jesús va a Cafarnaüm i se'l volen quedar perquè els resolgui les coses, ell se'n va a altres pobles.

D'altra banda, Jesús vol deixar ben clar que Déu Pare no és com el presenten els mestres de la Llei, sinó que ens estima a tots, amb afecte i compassió, i sense condicions; quasi podríem dir que s'embruta per nosaltres. Això Jesús ens ho fa sentir amb el tracte que té amb leprosos, malalts i altres marginats, i menjant amb els pecadors (entre els jueus, menjar amb algú volia dir que et senties unit a ell amb afecte). Això sí que va complicar la vida a Jesús.

Jo penso que es pot dir clarament que **el Pare, el Fill i l'Esperit Sant** ens estimen profundament a cadascú, de tal manera que es pot dir que **viuen una autèntica amistat amb nosaltres**.

És a dir, ens estimen a cadascú de nosaltres com si fóssim únics en el món. I els **importem profundament cadascú** de nosaltres i **les nostres coses**: la nostra manera de ser, les nostres necessitats, il·lusions, desigs, etc.; i Déu està il·lusionat perquè anem vivint d'acord amb tot això. Desitja que ens sentim lliures davant d'Ell, amb la llibertat que ve d'estimar i vol aprofitar tot el que ens passa per anar-nos fent créixer. La seva il·lusió és també que **ens deixem estimar per Ell**, a través de la nostra vida.

Déu **vol que escampem el seu amor** cap als altres, però **desitja que ho fem com a amics seus**; vol que ho fem de la mateixa manera que ajudem un amic o una amiga, sense posar-hi pegues.

Tot això, certament, haurem de començar creient-ho. Però Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant **ens ho volen fer sentir** d'alguna manera. Per exemple, ens ho volen fer sentir a través d'allò que ens surt bé, a través de les coses positives que traiem d'allò que ens havia sortit malament, a través de l'amor que ens tenen altres persones...

Això darrer, particularment, és molt important, perquè, com que Déu **és amor**, **en aquest amor** que altres ens tenen **estem «tocant» Déu mateix**. Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant no són una cosa estranya, sinó que tenen un «tacte»: el «tacte» de Déu és l'amor.

I com més tracte tinguem amb Déu, amb una **pregària senzilla**, parlant amb Déu, més clarament sentirem aquest amor, i **ens costarà menys viure aquella amistat amb Déu** de la qual hem parlat abans.

Qüestions i reptes

- Quin lloc ocupen Déu Pare, el Fill i l'Esperit Sant a la meva vida? M'importen realment, o l'únic que m'importa sóc jo, i només vaig a Déu perquè m'ajudi?
- Penso que Déu-Trinitat m'estima sense condicions, i que jo li importo profundament? Em fixo en l'amor que em tenen altres persones, encara que sigui molt petit? He pensat mai que en aquest amor estic tocant l'amor del Pare, de Jesús i de l'Esperit Sant? M'adono de com Jesús es va complicar la vida per fer-me arribar aquest amor?
- Penso que Déu m'ha de menester per fer arribar el seu amor als altres? Sóc conscient que hi ha persones que es troben amb alguna necessitat material o espiritual, i que potser només jo els puc fer arribar aquest amor? Ho faig d'una manera fàcil, com quan un amic o una amiga m'han de menester per a alguna cosa?

Pregària final

Jesús, Vós, amb tot el que vau dir i el que vau fer, ens vau fer sentir com Vós, el Pare i l'Esperit Sant ens estimeu sense condicions, amb afecte, i com si cadascú de nosaltres fos únic en el món.

*Ajudeu-nos a anar sentint aquest amor, particularment quan hi ha altres persones que ens estimen, i feu que tots ens importin cada vegada més a fons, i així pugueu compartir amb nosaltres cada vegada més per estimar els altres.
Amén*